

[Pinholt.]

kaldt den for en kulturfjendtlig Skat, dens Indførelse var det skrækeligste, man kunde gøre. Men hvad gjorde man selv? Man fordoblede den ganske simpelt. Ja, man gik saa vidt, at vi fra vor Side maatte holde igen og sige: Ja, naturligvis skal vi nok have Forlystelser beskattet, men saa voldsomt, som man nu vil have dem beskattet, kan vi ikke gaa med til det. Det er jo saadan, at naar disse Partier endelig kommer over paa de Standpunkter, vi har haft, kommer de med en Voldsomhed, saa vi næsten ikke kan følge med, baade for det ene og det andets Vedkommende.

Og naturligvis, man kunde jo heller ikke standse ved det. Skatten paa Cigaretter og Cigarer og Tobak, som havde indbragt, tror jeg, 700 000 Kr. i 1913—14, satte man nu op til 25 Mill. Kr. mere. Man klattede ikke med det, naar det gjaldt den fattige, den menige Mands Forhold. For det ved vi jo alle, at det er dem, der leverer saa godt som hele den Cigarettskat, vi har, thi de dyre Cigaretter ryges i saa ringe Omfang, at selv om vi lægger aldrig saa høj en Skat paa dem, vil det ikke betyde noget som helst.

Indkomst- og Formueskatten maatte man ogsaa til, naturligvis. Den forhøjede man jo meget stærkt, og meget stærkt navnlig for de smaa Indtægter. Man gik i 1919 endog saa vidt, at Ministeriet Neergaard i 1922 maatte til at mildne det, for det var blevet for groft, og det gjorde man paa den Maade, at en Familie med tre Børn paa Landet — og det samme var forholdsmæssigt Tilfældet baade i Købstæderne og i København —, som havde 2 000 Kr. i Indtægt og efter Loven af 1919 svarede 9 Kr., nu slap med 80 Ø. Hvis den havde 3 000 Kr., skulde den efter Brandes' Lov svare 30 Kr., nu slap den med 11 Kr., hvis den havde 4 000 Kr., skulde den efter Brandes svare 61 Kr., nu slap den med 33 Kr., og hvis den havde 4 999 Kr., svarede den efter Brandes' Lovgivning 99 Kr. 25 Ø., nu slap den med 62 Kr. 25 Ø. Det var altsaa en virkelig Lempelse, som man den Gang gav. Jeg har nu aldrig hørt, at vi er blevet rost af de nuværende Regeringspartier for denne Imødekommenhed overfor den mindre bemidlede Del af Befolkningen, skønt det havde været passende, om man havde gjort det, for det var dog en Imødekommenhed, som kostede mange Penge. Men det gjorde man, og det viste sig jo ogsaa, at Skatterne gik væsentligt ned.

Jeg skal her for Resten oplyse, hvad

jeg kunde have sagt før, at det, der navnlig gjorde, at Indkomst- og Formueskatten faldt saa overordentlig meget straks efter 1920, var, at Selskabsskatten, der i Finansaaret 1919—20 bragte 152 Mill. Kr., Aaret efter var gaaet ned til mindre end det halve og næsten helt ebbede ud. Det var jo aabenbart noget, som hidrørte fra de Selskaber, som var oppustede og ikke havde nogen større Værdi, og som var dukket frem i den Tid, Spekulationen virkelig florerede.

Det ærede Medlem Hr. Hans Nielsen, der er Hovedordfører her ved denne Lejlighed, udtalte sig ogsaa om Toldbeskyttelsen og sagde henvendt til det ærede Medlem Hr. Pinstrup: Ja, Toldbeskyttelse, men det var jo det ærede Medlem Hr. N. Neergaard, der gennemførte Toldloven af 1908; henvend Dem derfor til ham om Toldlov og Beskyttelse. Nu var det ærede Medlem Hr. N. Neergaard slet ikke Minister paa det Tidspunkt, hvad han ogsaa har oplyst, saa han havde ikke nogen Anledning til at stadfæste Loven, men jeg skal for Resten sige, at denne Toldlov betød en virkelig Lettelse. Marcus Rubin har udregnet og skrevet i Nationaløkonomisk Tidsskrift, at den gav en Nedsættelse paa ca. 20 pCt., og det daværende ærede Medlem, den nuværende højtærede Undervisningsminister, Hr. Borgbjerg, udtalte om det Forhold i 1912 bl. a. følgende, som jeg med den højtærede Formands Tilladelse gerne vil oplæse, det var den 26. Januar 1912, og det findes i Tidenden Sp. 4497:

„Toldloven af 1908 bragte en Række ikke uvæsentlige Fremskridt. Derfor stemte vi for den i Modsætning til det radikale Venstre, der — ganske vist noget i Modstrid med sin Repræsentants Holdning i Fællesudvalget — ved den endelige Afstemning i Salen undlod at stemme, fordi de ikke syntes, Loven gik vidt nok“.

Og videre:

„Ja, det er det Standpunkt, vi fra vor Side altid have hævdet, og som jeg hævdede under Toldforhandlingerne som vort Partis Ordfører, og som vi i Agitationen have hævdet meget stærkt overfor Højre, at Nedsættelserne i Toldloven af 1908 virkelig ere komne Forbrugerne, Befolkningen til gode. Vi have aldrig opgivet det Standpunkt, vi have ikke som Højre sagt, at det betød ingenting. Man har hørt Røster fra det radikale Venstre, der sagde: Hvad betyder det hele! Men vi have sagt: Selvfølgelig betyder det noget, at Staten giver Afkald paa 7—8 Millioner, eller hvor meget det er. Det kommer til syvende og sidst Befolkningen til gode